



Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
föredraget den 12 januari 2017¹

Mål C-620/15

A-Rosa Flussschiff GmbH

mot

**Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (Urssaf)
d'Alsace som trätt i stället för Urssaf du BasRhin,
Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden**

(begäran om förhandsavgörande från Cour de cassation (Kassationsdomstolen) (Frankrike))

”Begäran om förhandsavgörande — Förordning (EEG) nr 1408/71 — Social trygghet — Fastställande av tillämplig lagstiftning — Artikel 14.2 a, i — Personer som hör till den resande eller flygande personalen hos ett företag som bedriver internationell befordran av passagerare — Schweizisk filial — Förordning (EEG) nr 574/72 — Artikel 12a.1a — E 101-intyg — Bindande verkan”

I – Inledning

1. Domstolen har redan vid flera tillfällen fastställt att ett E 101-intyg² som utfärdats av behörig institution³ i en medlemsstat, i vilket det intygas att en arbetstagare som flyttar inom Europeiska unionen är ansluten till det sociala trygghetssystemet i denna medlemsstat, är bindande för den behöriga institutionen och domstolarna i värdmedlemsstaten och att arbetstagaren därför inte kan omfattas av det sociala trygghetssystemet i den sistnämnda medlemsstaten.⁴

1 — Originalspråk: franska.

2 — E 101-intyget, med rubriken ”intyg avseende tillämplig lagstiftning”, är en standardblankett som tagits fram av den administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare som avses i avdelning IV i förordning nr 1408/71. Se den administrativa kommissionens beslut nr 202 av den 17 mars 2005 om de standardblanketter som behövs för tillämpningen av rådets förordningar (EEG) nr 1408/71 och (EEG) nr 574/72 (E 001, E 101, E 102, E 103, E 104, E 106, E 107, E 108, E 109, E 112, E 115, E 116, E 117, E 118, E 120, E 121, E 123, E 124, E 125, E 126, E 127) (2006/203/EG) (EUT L 77, 2006, s. 1). E 101-intyget ersattes den 1 maj 2010 av den bärbara handlingen A1, i och med de nya förordningarna Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 (EUT L 284, 2009, s. 1).

3 — Se, beträffande begreppet *behörig institution*, artikel 1 o i rådets förordning nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, 1971, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1 s. 57), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1390/81 av den 12 maj 1981 (EGT L 143, 1981, s. 1; svensk specialutgåva: område 5, volym 2, s. 132, rådets förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998 (EGT L 209, 1998, s. 1) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 631/2004 av den 31 mars 2004 (EUT L 100, 2004, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71).

4 — Se bland annat dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75), dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169) och dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69).

2. I det nu aktuella målet har Cour de cassation (Kassationsdomstolen, Frankrike) i plenum frågat domstolen om denna rättspraxis är tillämplig på sådana situationer då den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten konstaterar att villkoren för utfärdande av E 101-intyget uppenbarligen inte var uppfyllda.⁵

3. Det nationella målet rör en tvist mellan ett tyskt bolag och de franska socialförsäkringsmyndigheterna och avser ett nytt avgiftsbeslut med krav på inbetalning av mer än 2 miljoner euro med stöd av den franska lagen om social trygghet. Skälet är att detta bolag inte betalat in avgifter till det franska socialförsäkringssystemet för anställda som arbetar på kryssningsfartyg på franska floder. De franska myndigheterna anser att de berörda arbetstagarna, som under hela sin anställningstid varit placerade på fartyg som uteslutande gått i Frankrike, omfattades av det franska socialförsäkringssystemet, i enlighet med artikel 13.2 a i förordning (EEG) nr 1408/71.⁶ I denna bestämmelse anges den allmänna regeln att en person som är anställd inom en medlemsstats territorium ska omfattas av den statens lagstiftning om social trygghet.

4. Bolaget anser att den schweiziska socialförsäkringslagstiftningen ska tillämpas på de berörda arbetstagarna och stödjer sig på E 101-intyg som styrker att de är anslutna till det schweiziska socialförsäkringssystemet. Dessa intyg har utfärdats av den behöriga schweiziska myndigheten med stöd av artikel 14.2 a i) i nämnda förordning, i vilken föreskrivs undantaget att en person som är anställd av en filial och som ingår i den resande eller flygande personalen hos ett företag som utför internationell befordran av passagerare ska omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat på vars territorium denna filial finns.

5. Den hänskjutande domstolen anser att arbetsvillkoren för de berörda arbetstagarna uppenbarligen inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för artikel 14 i förordning nr 1408/71. Frågan är således om den behöriga institutionen eller domstolarna i den mottagande medlemsstaten under sådana omständigheter undantagsvis får pröva och i förekommande fall ifrågasätta giltigheten av ett E 101-intyg som utfärdats av den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat.

6. Begäran väcker den svåra frågan hur principerna om rättssäkerhet och fri rörlighet för arbetstagare inom unionen på området för social trygghet ska vägas mot den omständigheten att det är nödvändigt att garantera en korrekt tillämpning av de relevanta bestämmelserna i förordning nr 1408/71. Frågans omfattning har ökat under de senaste åren på grund av integreringen av medlemsstaternas arbetsmarknader.⁷

7. I detta förslag till avgörande förklarar jag varför jag anser att det under sådana omständigheter som i det nu aktuella målet inte är motiverat att göra avsteg från domstolens praxis och medge ett undantag från ett E 101-intygs bindande verkan.

5 — Samma fråga är även föremål för flera mål som ännu inte avgjorts av domstolen. Se bland annat mål C-474/16, *Belu Dienstleistung* och *Nikless*, C-359/16, *Altun m.fl.* och mål C-356/15, kommissionen/Belgien.

6 — Se fotnot 3.

7 — År 2012 och år 2013 utfärdades sammanlagt 1,53 miljoner respektive 1,74 miljoner A1-intyg (den nya handling som ersatt E 101-intyget). I synnerhet har antalet A1-intyg som utfärdats till personer som arbetar i två eller flera medlemsstater ökat signifikant, från 168 279 år 2010 till 370 124 år 2013, vilket är en ökning med 120 procent under denna period. Se *Pacolet, J., och de Wispelaere, F., Posting of workers – Report on A1 portable documents issued in 2012 and 2013*, publicerad av kommissionen i december 2014, s. 8.

II – Tillämpliga bestämmelser

A – Förordning nr 1408/71

8. I artikel 13 i förordning nr 1408/71, med rubriken "Allmänna regler", som finns i avdelning II med rubriken "Bestämmande av tillämplig lagstiftning", anges följande i punkterna 1 och 2 a:

"1. ... De personer som denna förordning tillämpas på skall omfattas av endast en medlemsstats lagstiftning. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artiklarna 14–17 gäller följande:

a) Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium."

9. I artikel 14 i samma avdelning i förordningen, med rubriken "Särskilda regler för andra anställda än sjömän", anges följande i punkt 2 a, i:

"Artikel 13.2 a skall tillämpas med beaktande av följande undantag och omständigheter:

...

2. För den som normalt arbetar inom två eller flera medlemsstaters territorier skall fråga om tillämplig lagstiftning avgöras på följande sätt:

a) En person som hör till den resande eller flygande personalen hos ett företag som för andras eller egen räkning bedriver internationell befordran av passagerare eller gods med järnväg, landsvägstransporter, flyg eller inrikes sjöfart och som har sitt säte inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna stats lagstiftning med följande begränsningar:

i) Om företaget har en filial eller fast representation inom en annan medlemsstats territorium, skall den som arbetar vid denna filial eller fasta representation omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten."

10. I punkt 3 i artikel 84a i förordning nr 1408/71, med rubriken "Kontakter mellan institutioner och personer som omfattas av denna förordning" föreskrivs följande:

"Vid problem med tolkningen eller tillämpningen av denna förordning som skulle kunna äventyra rättigheterna för en person som omfattas av förordningen, skall institutionen i den behöriga staten eller den stat där den berörda personen är bosatt kontakta den eller de institutioner i den eller de medlemsstater som berörs. Om någon lösning inte kan hittas inom rimlig tid får de berörda myndigheterna begära att administrativa kommissionen agerar i ärendet."

11. Förordning nr 1408/71 upphävdes och ersattes av förordning nr 883/2004⁸ från och med den 1 maj 2010.⁹ De relevanta omständigheterna i det nationella målet regleras följaktligen tidsmässigt av förordning nr 1408/71.¹⁰

B – Förordning (EEG) nr 574/72

12. I artikel 12a i förordning nr 574/72,¹¹ som finns i avdelning III med rubriken ”Tillämpning av förordningens bestämmelser om bestämmande av tillämplig lagstiftning”, anges följande i punkt 1a:

”Vid tillämpningen av förordningens artiklar 14.2 ... skall följande regler gälla:

...

Om en person som i enlighet med artikel 14.2 a i förordningen hör till den resande eller flygande personalen hos ett företag som bedriver internationell befordran omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där företaget har sitt säte, en filial eller en permanent representation eller där personen är bosatt och har sin huvudsakliga sysselsättning, skall den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten utfärda ett intyg på att han omfattas av dess lagstiftning.”

13. Förordning nr 574/72 upphävdes och ersattes av förordning nr 987/2009¹² den 1 maj 2010.¹³ Den första förordningen är således fortfarande tillämplig i tiden på det nationella målet.¹⁴

C – Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om fri rörlighet för personer

14. I artikel 8 i avtalet mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Schweiziska edsförbundet, å andra sidan, om fri rörlighet för personer (nedan kallat avtalet),¹⁵ med rubriken ”Samordning av systemen för social trygghet”, anges följande i led b:

”De avtalsslutande parterna skall, i enlighet med bilaga II, fastställa bestämmelser för samordning av systemen för social trygghet, för att säkerställa särskilt ...

b) afastställande av tillämplig lagstiftning.”

8 — Se fotnot 2. Det bör nämnas att förordningen inte innehåller några särskilda regler som är tillämpliga på personer som arbetar inom den internationella transportsektorn. Dessa personer omfattas hädanefter av bestämmelsen i artikel 13 i förordningen vilken gäller personer som arbetar i två eller flera medlemsstater. Se Praktisk vägledning: Lagstiftningen som gäller för anställda i Europeiska unionen (EU), Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (december 2013), s. 24 och 31.

9 — Se artikel 91 i förordning nr 883/2004 och artikel 97 i förordning (EG) nr 987/2009.

10 — Se även nedan punkterna 13, 17 och 18 nedan.

11 — Rådets förordning av den 21 mars 1972 om tillämpning av förordning (EEG) nr 1408/71 (EGT L 74, 1972, s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 647/2005 av den 13 april 2005 (EUT L 117, 2005, s. 1) (nedan kallad förordning nr 574/72).

12 — Se fotnot 2.

13 — Se artikel 96.1 i förordning nr 987/2009.

14 — Se även punkterna 11, 17 och 18 nedan.

15 — Avtal som undertecknades i Luxemburg den 21 juni 1999 och godkändes på Europeiska gemenskapens vägnar genom rådets och, i fråga om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete, kommissionens beslut 2002/309/EG av den 4 april 2002 om ingående av sju avtal med Schweiziska edsförbundet (EGT L 114, 2002, s. 1).

15. I bilaga II till avtalet, med rubriken ”Samordningen av socialförsäkringssystemen”, anges följande i artikel 1:

”1. De avtalsslutande parterna är överens om att på området samordning av socialförsäkringssystemen sinsemellan tillämpa de gemenskapsrättsakter som det hänvisas till, i den lydelse dessa har den dag då avtalet undertecknas och så som dessa har ändrats i avsnitt A i denna bilaga eller därmed likvärdiga regler.

2. När begreppet ’medlemsstat(er)’ förekommer i de rättsakter som det hänvisas till i avsnitt A i denna bilaga avses utöver de stater som omfattas av gemenskapsrättsakterna i fråga även Schweiz.”

16. I avsnitt A i nämnda bilaga hänvisas bland annat till förordningarna nr 1408/71 och 574/72.

17. Enligt artikel 90.1 c i förordning nr 883/2004 och artikel 96.1 c i förordning nr 987/2009 ska förordningarna nr 1408/71 och nr 574/72 förbli i kraft och deras rättsverkan bibehållas, bland annat med avseende på avtalet, så länge detta avtal inte har ändrats i förhållande till förordningarna nr 883/2004 och nr 987/2009.

18. Genom beslut nr 1/2012 av den gemensamma kommitté som inrättades genom avtalet,¹⁶ vilket beslut trädde i kraft den 1 april 2012, uppdaterades avsnitt A i bilaga II till avtalet som numera hänvisar till förordning nr 883/2004 och förordning nr 987/2009. De relevanta omständigheterna i det nationella målet regleras följaktligen tidsmässigt genom förordningarna nr 1408/71 och nr 574/72.¹⁷

III – Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågan och förfarandet vid domstolen

19. Bolaget A-Rosa Flussschiff GmbH (nedan kallat A-Rosa) är ett bolag som bildats enligt tysk rätt och har säte i Tyskland. Bolaget anordnar kryssningar på olika floder i Europa. A-Rosa har en filial med säte i Schweiz vars verksamhet består i att hantera alla drift- och nyttjanderelaterade samt juridiska aspekter avseende fartygen i Europa samt personaladministration avseende personalen på dessa fartyg. Bolaget har inga dotterbolag eller filialer i Frankrike.

20. A-Rosa driver även två kryssningsfartyg i Frankrike som går på floderna Rhône och Saône. På dessa fartyg finns säsonganställd personal som är medborgare i andra medlemsstater än Frankrike och som arbetar med hotellverksamhet. De två fartygen trafikerar enbart franska inre vattenvägar.

21. Den 7 juni 2007 fick A-Rosa oanmälda tillsynsbesök på dessa två båtar, vilket ledde till att de franska socialförsäkringsinstitutionerna upptäckte brister i det sociala försäkringsskyddet för ungefär 90 arbetstagare som arbetade med hotellverksamheten ombord på fartygen. De berörda arbetstagarna hade rekryterats och anställts av bolagets schweiziska filial, i enlighet med anställningskontrakt som omfattades av schweizisk lagstiftning.

22. Vid dessa tillsynsbesök lade A-Rosa fram en första omgång E 101-intyg, för år 2007, som hade utfärdats den 6 september 2007 av Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden (Socialförsäkringsinrättning i kantonen Graubünden, Schweiz, nedan kallad den schweiziska institutionen). Av dessa intyg framgick att de berörda arbetstagarna var anslutna till det schweiziska socialförsäkringssystemet, i enlighet med artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71.

16 — Beslut nr 1/2012 av den 31 mars 2012 om ersättande av bilaga II (Samordningen av socialförsäkringssystemen) till avtalet (EUT L 103, 2012, s. 51).

17 — Se även bilaga II, avsnitt A, punkterna 3 och 4, till avtalet, i dess ändrade lydelse, i vilken det fortfarande hänvisas till förordningarna nr 1408/71 och nr 574/72, ”när det gäller fall som inträffat tidigare”.

23. Den 22 oktober 2007 delgav Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocation familiales du BasRhin (BasRhins förbund för indrivning av avgifter för social trygghet och familjebidrag, nedan kallat Urssaf du Bas-Rhin) A-Rosa ett avgiftsbeslut med krav på inbetalning av 2 024 123 euro, inklusive dröjsmålsränta, för obetalda avgifter till det franska socialförsäkringssystemet för de berörda arbetstagarna avseende perioden 1 april 2005–30 september 2007.

24. Den 7 juli 2008 bestridde A-Rosa avgiftsbeslutet vid Tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Socialförsäkringsdomstolen i Bas-Rhin, Frankrike), vilken ogillade talan genom dom av den 9 februari 2011. Socialförsäkringsdomstolen fann dels att bolaget bedrev en normal, fast och stadigvarande verksamhet i Frankrike, dels att den omständigheten att arbetsgivaren hade lagt fram E 101-intyg inte utgjorde skäl att ogiltigförklara det omtvistade avgiftsbeslutet.

25. Den 10 mars 2011 överklagade A-Rosa denna dom till Cour d'appel de Colmar (Colmars appellationsdomstol, Frankrike). Urssaf d'Alsace, som trätt i stället för Urssaf du Bas-Rhin, yrkade bland annat att appellationsdomstolen skulle fastställa det avgörande av den 9 februari 2011 som hade meddelats av Socialförsäkringsdomstolen i Bas-Rhin.

26. Genom skrivelse av den 27 maj 2011, med rubriken ”Begäran om tillbakadragande av E 101-blanketter som utfärdats till anställda vid bolaget [A-Rosa] i Frankrike”, ingav Urssaf du Bas-Rhin en begäran till den schweiziska institutionen om att E 101-intygen skulle dras tillbaka. I skrivelsen angavs bland annat följande:

”I och med att verksamheten på fartygen bedrivs permanent och enbart i Frankrike, borde periodiska deklARATIONER avseende arbetstagare som rekryterats särskilt för att arbeta på fartygen ha ingetts till de franska socialförsäkringsorganen.

...

I och med att fartygen endast trafikerade franskt territorialvatten innebär det att [artikel 14.2 a] i förordning nr 1408/71, som avser internationell befordran av passagerare, inte är tillämplig på den situation som arbetstagarna i bolaget befinner sig i.

Följaktligen borde de E 101-intyg som utfärdats för dessa arbetstagare inte ha upprättats med stöd av [artikel 14.2 a] i förordning nr 1408/71.”

27. Genom en skrivelse av den 18 augusti 2011 till Urssaf du Bas-Rhin framhöll den schweiziska institutionen bland annat följande:¹⁸

”Företaget [A-Rosa] erbjuder resor ombord på kryssningsfartyg på Donau, Rhône/Saône och Rhen. Bolaget bedriver dessutom en omfattande affärsverksamhet i Schweiz. Det schweiziska dotterbolaget i Chur har hand om alla transaktioner som rör nyttjandet av kryssningsfartygen. Det schweiziska dotterbolaget i Chur svarar även för rekryteringen av personal.

Resorna på Donau och Rhen går genom flera europeiska länder, och [A-Rosa] har dessutom gjort gällande att den resande personalen även turas om att arbeta på olika fartyg och rutter. [A-Rosas] arbetstagare uppfyller i princip villkoren i [artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71].

18 — Den franska regeringen har tillhandahållit en översättning av den tyska originalversionen av skrivelsen.

Vi har uppmärksammat företaget [A-Rosa] på att särbestämmelserna för arbetstagare enligt [artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71] endast är tillämpliga om de sistnämnda arbetar för ett företag som bedriver internationell befordran på territoriet i *två eller flera medlemsstater*. Om personerna verkligen arbetar enbart ombord på fartyg på franskt territorium är de franska rättsliga bestämmelserna tillämpliga enligt principen om platsen för verksamhetens utförande ([artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71]).

Vi har därmed ålagt företaget [A-Rosa] att beräkna socialförsäkringsavgifterna [i enlighet med] respektive lands lagstiftning för personer som verkligen arbetar endast i en av [Europeiska unionens] stater.

Mot bakgrund av alla dessa omständigheter och i synnerhet då alla socialförsäkringsavgifter har beräknats och betalats i Schweiz år 2007 för de personer som är föremål för ert klagomål, ber vi er att avstå från en retroaktiv korrigerings och anpassning av försäkringen till det franska regelverket.”

28. Under förfarandet vid Colmars appellationsdomstol lade A-Rosa fram en andra omgång E 101-intyg, för åren 2005 och 2006, som den behöriga schweiziska institutionen hade utfärdat den 14 maj 2012 i enlighet med artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71.

29. Appellationsdomstolen ogillade huvuddelen av A-Rosas överklagande genom dom av den 12 september 2013. Denna domstol fann bland annat att de E 101-intyg som bolaget hade lagt fram inte frångick bolaget dess skyldigheter med avseende på det franska socialförsäkringssystemet, vilket skulle omfatta de berörda arbetstagarna enligt artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71. Appellationsdomstolen framhöll följande, med avseende på undantaget enligt artikel 14.2 a i) i denna förordning:

”... [D]e E 101-intyg som lagts fram saknar koppling till de faktiska anställningarna på fartygen Luna och Stella. Fartygens namn anges inte ens.

Dessutom har klagandebolaget inte styrkt att den berörda personalen har haft andra arbetsuppgifter utöver hotellverksamheten på fartygen Luna och Stella. Som bolaget har angett nyttjades de båda kryssningsfartygen enbart på Rhône och Saône under perioden april–november. Under vinterperioden låg fartygen förtöjda i Lyon.

Följaktligen har befordran av passagerare genom flodtrafik, som den berörda personalen arbetade med, endast utförts inom landets gränser och utan någon internationell koppling, även om kunderna har kunnat finnas i utlandet och ingått avtal med klagandebolaget utanför Frankrikes territorium.

Klagandebolaget har visserligen fått E 101-intyg utfärdade med stöd av [artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71], men det har sett till att inte ange var arbetet utförs och på vilka fartyg. Härigenom har bolaget förbehållit sig möjligheten att låta den rekryterade personalen arbeta inom internationella transporter, bland annat på de fartyg som bolaget för övrigt uppgett att det nyttjar på Rhen och Donau. Det finns ingen anledning att betvivla giltigheten av de E 101-intyg som företetts vid förhandlingen.

I och med att den aktuella personalen slutligen endast arbetat med kryssningar i Frankrike kan klagandebolaget emellertid inte dra nytta av undantagsbestämmelserna för internationella persontransporter.”

30. Det följer av domen av Colmars appellationsdomstol av den 12 september 2013 att Urssaf d’Alsace lät kalla den schweiziska institutionen till förhandlingen men att denna inte infann sig, inte heller via ombud.

31. A-Rosa överklagade denna dom till Cour de cassation (Kassationsdomstolen, Frankrike) den 21 oktober 2013. Kassationsdomstolen beslutade i plenum att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”Är de rättsverkningar som är knutna till ett E 101-intyg vilket utfärdats i enlighet med artiklarna 11.1 och 12a.1a i [förordning nr 574/72] av den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning om social trygghet ska fortsätta att gälla på den anställdes situation bindande för dels institutioner och myndigheter i den mottagande staten, dels för domstolarna i samma medlemsstat då det konstaterats att de villkor under vilka den anställda arbetstagaren utövar sin verksamhet uppenbart inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för de undantagsregler som föreskrivs i artikel 14.1 och 14.2 i förordning nr 1408/71?”

32. A-Rosa, Urssaf d’Alsace, den belgiska, tjeckiska, irländska, franska och cypriotiska regeringen samt Europeiska kommissionen har yttrat sig skriftligt. Vid förhandlingen den 5 oktober 2016 yttrade sig A-Rosa, Urssaf d’Alsace, den belgiska, irländska och franska regeringen samt kommissionen muntligt.

IV – Rättslig bedömning

A – Inledande synpunkter

33. Den hänskjutande domstolen har ställt tolkningsfrågan till domstolen för att få klarhet i huruvida ett E 101-intyg har samma bindande verkan som det normalt har enligt domstolens praxis¹⁹ om den behöriga institutionen och domstolarna i värdmedlemsstaten konstaterar att en arbetstagares arbetsvillkor uppenbarligen inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för artikel 14.1 och 14.2 i förordning nr 1408/71.

34. Den hänskjutande domstolen har till stöd för sin begäran bland annat framhållit att denna fråga numera uppstår i många tvister till följd av att företagets verksamhet blir allt mer internationell och att strategier tas fram för skattemässig och social optimering, vilket kan undergräva principerna om fri rörlighet för arbetstagare, fritt tillhandahållande av tjänster och förekomsten av verklig, icke snedvriden konkurrens på den inre marknaden. Av de synpunkter som framförts till domstolen framgår för övrigt att den nu aktuella begäran om förhandsavgörande ska ses i förlängningen av två domar som meddelades den 11 mars 2014 av avdelningen för brottmål vid Kassationsdomstolen (Frankrike). I dessa domar ifrågasätts, inom ramen för straffrättsliga förfaranden, den bindande verkan av E 101-intyg som utfärdats av den behöriga institutionen i en annan medlemsstat.²⁰

35. Det följer av beslutet om hänskjutande att E 101-intygen i fråga utfärdats av den schweiziska institutionen i enlighet med artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71, det vill säga undantaget för personer som ingår i den resande eller flygande personalen hos ett företag som utför internationell befordran av passagerare eller gods.²¹ Följaktligen gäller den hänskjutande domstolens fråga om E 101-intygets bindande verkan endast med avseende på denna bestämmelse. Ett E 101-intygs bindande verkan kan nämligen inte sträcka sig längre än själva innebörden i intyget. Därmed anser jag att tolkningsfrågan egentligen avser denna bestämmelse och inte andra undantag enligt samma artikel.²²

19 — Se bland annat dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75), dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169) och dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69).

20 — Dom nr 1078 (FR:CCASS:2014:CR01078) och dom nr 1079 (FR:CCAS:2014:CR01079) av den 11 mars 2014. Genom dessa domar slog Kassationsdomstolen (avdelningen för brottmål) fast att två flygtransportbolag, ett brittiskt och ett spanskt, hade gjort sig skyldiga till dolt arbete, trots att dessa bolag hade företett E 101-intyg av vilka framgick att de berörda arbetstagarna var anslutna till socialförsäkringssystem i andra medlemsstater. Den domstolen ansåg inte att det fanns någon anledning att ställa en tolkningsfråga till domstolen.

21 — Se ovan punkterna 22 och 28.

22 — Närmare bestämt anser jag att det nu aktuella målet inte rör undantagen i artikel 14.1 i förordning nr 1408/71 om personer som sänds till andra medlemsstaters territorier.

36. Den hänskjutande domstolen har inte lämnat några uppgifter som tyder på att det nu aktuella fallet, som Urssaf d'Alsace och den franska regeringen tycks påstå,²³ avser bedrägeri eller missbruk från A-Rosas eller de berörda arbetstagarnas sida. I bedömningen nedan utgår jag följaktligen från att syftet med tolkningsfrågan inte är att få klarhet i huruvida domstolens praxis är tillämplig på den bindande verkan av E 101-intyg i händelse av missbruk eller bedrägeri.²⁴

37. Däremot anser jag att den hänskjutande domstolen genom sin tolkningsfråga vill veta om den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten får avvisa ett E 101-intyg och underordna en arbetstagare värdmedlemsstatens socialförsäkringssystem i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, i vilken denna institution eller dessa domstolar konstaterar att arbetstagarens arbetsvillkor uppenbarligen inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för den bestämmelse som legat till grund för utfärdandet av E 101-intyget, i det nu aktuella fallet artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71, och den utfärdande institutionen, trots detta konstaterande, inte har dragit tillbaka eller upphävt nämnda intyg.²⁵

38. Det framgår av handlingarna i målet att de franska myndigheterna i det nu aktuella fallet har fört en dialog om återkallande av E 101-intygen med den schweiziska institution som utfärdat dem. Den schweiziska institutionen medgav i det sammanhanget för de franska myndigheterna att nämnda artikel 14.2 a inte var tillämplig på de berörda arbetstagarna om de sistnämnda verkligen utförde sitt arbete ombord på fartyg enbart på franskt territorium.²⁶

39. Den schweiziska institutionen gjorde emellertid ingen konkret bedömning av frågan huruvida och i vilken mån så var fallet för de berörda arbetstagarna för att för vart och ett av intygen bestämma om det fanns anledning att dra tillbaka eller upphäva dem. Den schweiziska institutionen begärde dessutom att de franska myndigheterna inte skulle korrigerera socialförsäkringen retroaktivt så att den omfattades av den franska lagstiftningen, vilket implicit avlogs av de franska myndigheterna. Det nya avgiftsbeslut som delgavs A-Rosa innebar nämligen just en sådan retroaktiv korrigerings.²⁷ Dialogen mellan de franska myndigheterna och den schweiziska institutionen ledde inte till någon lösning i det nu aktuella fallet, i synnerhet inte av frågan om tillbakadragande av E 101-intygen och vilka korrigeringar som skulle göras i detta avseende.

40. Den centrala principfrågan i detta mål är vilken nationell myndighet som när allt kommer omkring, i en sådan situation, är behörig att fastställa giltigheten av ett E 101-intyg och följaktligen att fastställa vilken socialförsäkringslagstiftning som är tillämplig i den berörda arbetstagarens situation, i enlighet med bestämmelserna i avdelning II i förordning nr 1408/71. Har den institution som utfärdat ett

23 — Vid förhandlingen gjorde Urssaf d'Alsace gällande att alla franska domstolar hade fastställt att det förekommit bedrägeri i det nu aktuella fallet. Den franska regeringen har för sin del i det skriftliga yttrandet anfört att bolaget A-Rosa sannolikt undanhöll den omständigheten att de berörda arbetstagarna endast arbetade i en enda medlemsstat i den ansökan om intyg som bolaget ingav efter Urssafs kontroll, i syfte att anställda från unionens medlemsstater skulle undgå den franska lagstiftningen. Enligt den franska regeringen har den franska revisionsrätten uppskattat att bedrägerier i samband med utstationerade arbetstagare som inte anmälts innebär en intäktsförlust på 380 miljoner euro för det franska socialförsäkringssystemet.

24 — Enligt domstolens fasta praxis är det i ett förfarande för förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF den nationella domstolen som är ensam behörig att fastställa och bedöma omständigheterna i det nationella målet. Se bland annat dom av den 28 juli 2016, Kratzer (C-423/15, EU:C:2016:604, punkt 27).

25 — Parterna i det nationella målet och intervenienterna vid domstolen har uttalat skilda ståndpunkter i frågan om de berörda arbetstagarnas situation omfattas av artikel 14 i förordning nr 1408/71. A-Rosa har gjort gällande att arbetstagarnas situation omfattas av både punkt 1 och punkt 2 i artikel 14 och har anfört att de berörda arbetstagarna hade anställts för att arbeta på bolagets samtliga kryssningsfartyg, oavsett geografisk plats. Urssaf d'Alsace anser däremot att ingen av de två punkterna är tillämplig i det nu aktuella fallet. Samma ståndpunkt har intagits av den irländska regeringen. Kommissionen delar de franska domstolarnas bedömning att artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71 uppenbarligen inte är tillämplig. Däremot anser kommissionen att det var fel av den hänskjutande domstolen att grunda tolkningsfrågan på antagandet att arbetstagarna uppenbarligen inte omfattas av tillämpningsområdet för punkt 1 a i denna artikel. Den cypriotiska regeringen har anfört att E 101-intygen måste förutsättas ha utfärdats i enlighet med bestämmelserna och återspegla de faktiska omständigheterna, i och med att den behöriga institutionen har utfärdat dem.

26 — Se punkt 27 ovan.

27 — Det nya avgiftsbeslut som delgavs A-Rosa den 22 oktober 2007 avsåg således perioden 1 april 2005–30 september 2007, det vill säga förfluten tid. Se punkt 23 ovan.

E 101-intyg alltid sista ordet om intygets bindande verkan? Eller ska den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten eller åtminstone domstolarna i den medlemsstaten i en sådan situation medges en möjlighet att avvisa ett E 101-intyg om den utfärdande institutionen inte själv har dragit tillbaka eller upphävt intyget?

B – Föreslagna svar

41. A-Rosa, den tjeckiska, irländska och cypriotiska regeringen samt kommissionen har föreslagit att tolkningsfrågan ska besvaras så, att ett E 101-intyg även ska ha bindande verkan i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, i vilken den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten har konstaterat att arbetsvillkoren för arbetstagaren uppenbarligen inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71. Enligt dessa parter följer det av domstolens praxis, från och med domen FTS,²⁸ att det endast är den institution som utfärdat ett E 101-intyg, i det nu aktuella fallet den schweiziska institutionen, som är behörig att avgöra om ett E 101-intyg ska upphävas eller inte är tillämpligt genom att dra tillbaka det, om den konstaterar att intyget har utfärdats felaktigt.

42. Urssaf d'Alsace och den franska regeringen har däremot föreslagit att domstolen ska göra avsteg från denna rättspraxis och medge att den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten kan avvisa ett E 101-intyg om den bestämmelse som legat till grund för utfärdandet av intyget uppenbarligen inte är tillämplig. Dessa parter har i första hand åberopat tillkortakommanden i de förfaranden för dialog och förlikning som föreskrivs i förordning nr 1408/71 för att garantera värdmedlemsstaten ett effektivt rättsmedel om den medlemsstat som utfärdat E 101-intyget inte samarbetar eller inte är överens med värdmedlemsstaten. I andra hand har dessa parter anfört att domstolen i annan praxis har medgett vikten av att förhindra illojal konkurrens och social dumpning.²⁹

43. Den belgiska regeringen anser att det i den situation som avses med den aktuella tolkningsfrågan inte är nödvändigt att göra några avsteg från domstolens praxis för att den behöriga institutionen och domstolarna i värdmedlemsstaten ska kunna avvisa E 101-intyget, eftersom det helt enkelt gäller att vid första påseendet fastställa att intyget utfärdats för en annan verksamhet än den som utförts av den arbetstagare som avses med nämnda intyg.

C – Lagvalsreglerna i förordning nr 1408/71 och domstolens praxis avseende E 101-intygets bindande verkan

44. Innan jag går in på frågan om ett avsteg från domstolens praxis om E 101-intygets bindande verkan, tror jag det är lämpligt att erinra om huvuddragen i lagvalsreglerna i avdelning II i förordning nr 1408/71 och de överväganden som ligger till grund för denna rättspraxis.

45. Syftet med förordning nr 1408/71 är visserligen endast att ta fram ett system för samordning av de nationella lagstiftningarna om social trygghet, samtidigt som deras särdrag respekteras.³⁰ Lagvalsreglerna i förordning nr 1408/71 är ändå bindande för medlemsstaterna.³¹ Bestämmelserna i avdelning II i denna förordning, som omfattar artikel 14.2 a i, utgör enligt fast rättspraxis ett

28 — Dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75).

29 — Dessa parter har även åberopat ett tredje argument, att det är nödvändigt att motverka missbruk och bedrägerier. Eftersom det inte följer av beslutet om hänskjutande att det i det nu aktuella fallet rör sig om missbruk eller bedrägeri, anser jag inte att detta argument behöver prövas i detta mål. Se punkt 36 ovan.

30 — Se fjärde skälet i förordning nr 1408/71 och dom av den 3 april 2008, Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, punkt 20).

31 — Se dom av den 14 oktober 2010, van Delft m.fl., C-345/09, EU:C:2010:610, punkt 52).

fullständigt och enhetligt system av lagvalsregler, vars mål är att arbetstagare som flyttar inom unionen ska omfattas av endast en medlemsstats system för social trygghet, i syfte att undvika att olika nationella lagstiftningar tillämpas samtidigt och undgå de komplikationer som skulle kunna uppstå därav.³²

46. Denna allmänna princip om att endast en socialförsäkringslagstiftning kan vara tillämplig anges i artikel 13.1 i förordning nr 1408/71, i vilken föreskrivs att personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i en enda medlemsstat.³³

47. E 101-intyget syftar till att säkerställa att nämnda princip iakttas och avser att i specifika fall förhindra behörighetskonflikter till följd av skilda bedömningar av tillämplig socialförsäkringslagstiftning.³⁴ I detta avseende bidrar E 101-intyget till att säkerställa rättssäkerheten för arbetstagare som flyttar inom unionen³⁵ och följaktligen till att underlätta den fria rörligheten för arbetstagare och det fria tillhandahållandet av tjänster inom unionen, vilket utgör målet i förordning nr 1408/71.³⁶

48. Beträffande E 101-intygets rättsverkan följer det av fast rättspraxis att så länge som blankett E 101 inte har återkallats eller ogiltigförklarats, ska den behöriga institutionen i den medlemsstat i vilken arbetstagarna är utstationerade beakta det förhållandet att dessa arbetstagare redan omfattas av den sociala trygghetslagstiftningen i den medlemsstat där det företag som de är anställda av är etablerat. Denna institution kan följaktligen inte besluta att arbetstagarna i fråga ska omfattas av det egna systemet för social trygghet.³⁷ Domstolen har även klargjort att E 101-intyget även gäller för domstolar i värdmedlemsstaten, vilka inte är behöriga att kontrollera om ett E 101-intyg är giltigt såvitt avser de omständigheter som legat till grund för utfärdandet av ett sådant intyg.³⁸

49. Bestämmelserna i förordning nr 1408/71, så som de tolkats av domstolen, bildar således inte endast ett lagvalssystem, utan inrättar parallellt ett system för behörighetsfördelning mellan medlemsstaterna,³⁹ i den meningen att den institution som utfärdat ett E 101-intyg är den enda som är behörig att bedöma dess giltighet och att antingen på eget initiativ eller som svar på en begäran av den behöriga institutionen i en annan medlemsstat avgöra om det mot bakgrund av uppgifter som inhämtats beträffande arbetstagarens faktiska situation finns anledning att dra tillbaka eller upphäva nämnda intyg, vilket får till följd att intyget inte längre gäller för behöriga institutioner och domstolar i andra medlemsstater.⁴⁰

32 — Se dom av den 4 oktober 2012, *Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe* (C-115/11, EU:C:2012:606, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

33 — Se punkt 8 ovan. Se, beträffande principen om en enda lagstiftning, dom av den 26 oktober 2016 *Hoogstad* (C-269/15, EU:C:2016:802, punkterna 35 och 36) och åttonde skälet i nämnda förordning.

34 — Se, för ett liknande resonemang, generaladvokat Lenz förslag till avgörande i målet *Calle Grenzshop Andresen* (C-425/93, EU:C:1995:12, punkt 60).

35 — Det följer av förarbetena till artikel 12a.1a i förordning nr 574/72 att denna artikel infördes "[f]ör rättssäkerhetens skull". Se motiveringen av det förslag som utmynnade i antagandet av förordning nr 647/2005 om ändring av förordning nr 574/72 [KOM(2003) 468 slutlig, punkt 2]. Se även dom av den 12 februari 2015, *Bouman* (C-114/13, EU:C:2015:81, punkt 27).

36 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 januari 2006, *Herbosch Kiere* (C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 20). Se även andra skälet i nämnda förordning och dom av den 26 maj 2005, *Allard* (C-249/04, EU:C:2005:329, punkt 31).

37 — Se bland annat dom av den 10 februari 2000, *FTS* (C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 55), dom av den 30 mars 2000, *Banks m.fl.* (C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 42) och dom av den 26 januari 2006, *Herbosch Kiere* (C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 26). Se dessutom *Eftadomstolens* dom av den 14 december 2004, *Tsomakas Athanasios m.fl. v Staten v/Rikstrygdeverket* (E-3/04, *Efta Court Report* 2004, s. 95, punkt 31), i vilken motsvarande officiella förklaringar ("equivalent official statements") likställs med E 101-intyg. Även om domstolen ännu inte uttryckligen har uttalat sig om den bindande verkan av ett E 101-intyg som utfärdats med stöd av undantaget i artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, har domstolen ändå angett att dess praxis i frågan avser sådana förhållanden då E 101-intyg har utfärdats i enlighet med bestämmelserna i avdelning III i förordning nr 574/72 för arbetstagare som omfattas av avdelning II i förordning nr 1408/71, utan att göra någon åtskillnad mellan de bestämmelser som föreskrivs där. Se dom av den 12 februari 2015, *Bouman* (C-114/13, EU:C:2015:81, punkt 26) och dom av den 9 september 2015, *X och van Dijk* (C-72/14 och C-197/14, EU:C:2015:564, punkt 43).

38 — Se dom av den 26 januari 2006, *Herbosch Kiere* (C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 30–32).

39 — Se, för ett liknande resonemang, förslag till avgörande av generaladvokat Jacobs i mål *FTS* (C-202/97, EU:C:1999:33, punkt 60).

40 — Medlemsstaternas högre domstolar har också tagit till sig domstolens praxis. Se bland annat dom av den 2 juni 2003 av *Cour de cassation* (*Kassationsdomstolen*, Belgien) i mål S.02.0039.N och dom av den 24 oktober 2006 av *Bundesgerichtshof* (*Federala högsta domstolen*, Tyskland) i mål 1 StR 44/06.

50. Att domstolen har insisterat på att den utfärdande institutionen har en exklusiv behörighet när det gäller att pröva giltigheten av ett E 101-intyg⁴¹ beror inte på något formalistiskt synsätt utan vilar enligt min mening på behovet av att garantera att principen om en enda lagstiftning i artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 iakttas. Om värdmedlemsstaten medges en parallell behörighet innebär det ofrånkomligen en risk för motstridiga beslut om tillämplig lagstiftning i ett visst fall och följaktligen en risk för dubbla socialförsäkringar, med allt vad det skulle innebära, däribland att en arbetstagare skulle påföras dubbla sociala avgifter.⁴² Arbetstagaren skulle för övrigt inte ha något rättsmedel för att förhindra ett sådant utfall.⁴³

51. Risken för motstridiga beslut är enligt min mening inte försumbar, med hänsyn till komplexiteten i de berörda bestämmelserna och de motstridiga nationella intressena i fråga om social trygghet. Som det nu aktuella fallet så tydligt visar kan frågan om den tillämpliga socialförsäkringslagstiftningen vara föremål för olika ståndpunkter, även när den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten anser att arbetstagarens situation inte uppenbarligen omfattas av den bestämmelse som legat till grund för utfärdandet av E 101-intyget.⁴⁴

52. Även under förutsättningen att sociala avgifter som redan betalats in skulle kunna krävas tillbaka, kan arbetstagaren hamna i en rättsosäker situation när det gäller frågan om vederbörande kan komma att omfattas av värdmedlemsstatens sociala trygghetssystem. Så som domstolen har framhållit gäller kravet på rättssäkerhet i särskilt hög grad i fråga om bestämmelser som kan få ekonomiska konsekvenser, så att de som berörs av bestämmelserna kan få kännedom om den exakta omfattningen av de skyldigheter som de åläggs genom bestämmelsen.⁴⁵ Dessutom skulle ett sådant krav på återbetalning nödvändigtvis föra med sig administrativa eller rättsliga komplikationer, vilket strider mot det allmänna syftet med förordning nr 1408/71, att underlätta den fria rörligheten för arbetstagare inom unionen.⁴⁶

53. Vad som anförs ovan gäller enligt min mening såväl för den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten som för domstolarna i denna medlemsstat. Konsekvenserna för den berörda arbetstagaren är nämligen inte mindre allvarliga för det fall att E 101-intyget skulle aviseras efter ett domstolsförfarande.⁴⁷

41 — Se bland annat dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, punkterna 53–55), dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169, punkterna 40–42) och dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, punkterna 24–26 och 30–32). Se även dom av den 12 februari 2015, Bouman (C-114/13, EU:C:2015:81, punkterna 26 och 27), och dom av den 9 september 2015, X och van Dijk (C-72/14 och C-197/14, EU:C:2015:564, punkterna 40 och 41).

42 — Denna risk har faktiskt blivit verklighet i det nu aktuella fallet, eftersom de franska myndigheterna lät de berörda arbetstagarna omfattas av det franska socialförsäkringssystemet, trots att de redan omfattades av det schweiziska socialförsäkringssystemet. Se punkt 73 ovan.

43 — En arbetstagare kan visserligen utnyttja de administrativa och rättsliga möjligheter till överprövning som finns i de berörda medlemsstaterna, men ingenting hindrar att arbetstagaren till slut ställs inför två slutgiltiga beslut som är motstridiga.

44 — Se fotnot 25 ovan.

45 — Se dom av den 15 december 1987, Danmark/kommissionen (348/85, EU:C:1987:552, punkt 19).

46 — Se, för ett liknande resonemang, generaladvokat Lenz förslag till avgörande i mål Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, punkt 61), och generaladvokat Jacobs förslag till avgörande i mål FTS (C-202/97, EU:C:1999:33, punkt 53).

47 — Så som generaladvokat Szpunar framhöll i förslaget till avgörande i mål Bouman (C-114/13, EU:C:2014:123, punkt 30) motiveras begränsningen av domstolens kontroll av rättssäkerhetsskäl.

54. Att domstolarna i värdmedlemsstaten skulle kunna avvisa ett E 101-intyg från en annan medlemsstat tycks dessutom svårförenligt med den allmänna principen att beslut som fattas av myndigheter i en medlemsstat ska kontrolleras av domstolarna i den staten.⁴⁸ I den mån ett E 101-intyg styrker att en arbetstagare är ansluten till det sociala trygghetssystemet i den medlemsstat där den utfärdande institutionen finns, måste nämligen detta intyg betraktas som en handling utfärdad av denna medlemsstat.⁴⁹

55. Av vad som anförs ovan följer att domstolens praxis om E 101-intygets bindande verkan vilar på allmänna överväganden som rör de principer och mål som ligger bakom lagvalsreglerna i förordning nr 1408/71. Några avsteg från denna rättspraxis är således inte tänkbara, såvida det inte kan styrkas att ett sådant avsteg verkligen är nödvändigt för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagvalsreglerna.

56. Detta är i ännu högre grad giltigt i och med att unionslagstiftaren i samband med översynen av regelverket för samordning av de sociala trygghetssystemen, med verkan från och med den 1 maj 2010, valde att kodifiera den tolkning som fastställts genom domstolens praxis om E 101-intygets bindande verkan och bibehålla den utfärdande institutionens exklusiva behörighet att pröva ett E 101-intygs giltighet.⁵⁰

57. I motsats till vad som gjorts gällande av den belgiska regeringen⁵¹ råder det ingen tvekan om att det vore ett avsteg från domstolens praxis om domstolen skulle medge att den behöriga institutionen eller domstolarna i värdmedlemsstaten i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet kunde avvisa ett E 101-intyg som utfärdats av den behöriga institutionen i en annan medlemsstat. Ett sådant undantag från E 101-intygets bindande verkan skulle nämligen innebära ett undantag från behörighetsfördelningen mellan medlemsstaterna, så som den fastställts genom denna rättspraxis.

58. I bedömningen nedan ska jag undersöka de två huvudargument som anförts av Urssaf d'Alsace och den franska regeringen till stöd för förslagen att införa ett undantag från E 101-intygets bindande verkan, det vill säga de påstådda bristerna i förfarandena för dialog och förlikning som föreskrivs i förordning nr 1408/71 i syfte att garantera en värdmedlemsstat ett effektivt rättsmedel för att ett E 101-intyg ska dras tillbaka (avsnitt D) och att domstolen i annan praxis medgett vikten av att förebygga illojal konkurrens och social dumpning (avsnitt E).⁵²

48 — Se, för ett liknande resonemang, generaladvokat Jacobs förslag till avgörande i mål FTS (C-202/97, EU:C:1999:33, punkt 60). Samma övervägande skulle kunna vara förklaringen till att tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1) inte omfattar skattefrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*). Se artikel 1.1 i den förordningen.

49 — I det sammanhanget är E 101-intyget ett uttryck för den behöriga institutionens rättsliga bedömning av faktiska omständigheter, det vill säga bedömningen att situationen för den arbetstagare som avses med intyget omfattas av tillämpningsområdet för en av undantagsreglerna i avdelning II i förordning nr 1408/71. Se, för ett liknande resonemang, generaladvokat Lenz förslag till avgörande i mål Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, punkt 59).

50 — Se artikel 5 i förordning nr 987/2009, med rubriken "Rättsverkan för handlingar och styrkande underlag som utfärdats i en annan medlemsstat". I artikel 5.1 föreskrivs att handlingar som en medlemsstats institution utfärdar för att intyga en persons ställning vid tillämpningen av förordning nr 883/2004 och förordning nr 987/2009 samt de styrkande underlag som ligger till grund för utfärdandet av handlingarna, ska godtas av de andra medlemsstaternas institutioner så länge som de inte dras tillbaka eller förklaras ogiltiga av den medlemsstat där de har utfärdats. Se även skäl 12 i förordning nr 987/2009, i vilket det hänvisas till bland annat domstolens praxis och administrativa kommissionens beslut. Det nya regelverket är inte tillämpligt i tiden på det nu aktuella fallet. Se punkterna 11, 13, 17 och 18 ovan.

51 — Se punkt 43 ovan.

52 — Se punkt 42 ovan.

D – Förfarandena för dialog och förlikning i förordning nr 1408/71

59. En behörig institution eller en domstol i en värdmedlemsstat får visserligen inte avvisa ett E 101-intyg. I förordning nr 1408/71 föreskrivs däremot ett förfarande för att få den utfärdande institutionen att dra tillbaka eller upphäva detta intyg i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, då det konstateras att villkoren för utfärdande av intyget uppenbarligen inte är uppfyllda.

60. Detta förfarande vilar på principen om lojalt samarbete mellan medlemsstaterna, enligt artikel 4.3 FEU, vilken är bindande för såväl värdmedlemsstaten som den stat som utfärdat E 101-intyget.

61. Principen om lojalt samarbete innebär att den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten, så som följer av artikel 84a.3 i förordning nr 1408/71, ska inleda en dialog med den institution som utfärdat E 101-intyget, om den anser att villkoren för utfärdande av intyget inte är uppfyllda.⁵³ Samma sak gäller enligt min mening om den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten, som i det nu aktuella fallet, anser att intyget är ofullständigt.⁵⁴ I ett sådant fall innebär samarbetsprincipen följaktligen att den institution som utfärdat intyget ska kunna rätta intyget eller i förekommande fall dra tillbaka det.

62. Skyldigheten för den behöriga institutionen i värdmedlemsstaten att inleda en dialog med den utfärdande institutionen när den anser att E 101-intyget ska dras tillbaka kan inte heller påverkas av tidpunkten för intygets utfärdande.⁵⁵ Det är visserligen att föredra att E 101-intyget utfärdas innan den berörda perioden börjar, men det kan även utfärdas under denna period, eller till och med efter periodens slut.⁵⁶ Denna slutsats är en följd av att intyget i sig inte ger upphov till några rättigheter eller något rättsförhållande. Intygets syfte är endast att styrka att en arbetstagare under den period som avses är ansluten till det sociala trygghetssystem som den utfärdande institutionen hör till.

63. Principen om lojalt samarbete innebär även att den institution som utfärdar ett E 101-intyg är skyldig att göra en korrekt bedömning av de relevanta omständigheterna för att tillämpa reglerna om bestämmande av den tillämpliga lagstiftningen i fråga om social trygghet och följaktligen att säkerställa att uppgifterna i E 101-intyget är riktiga.⁵⁷ Det ankommer på denna institution att ompröva

53 — Se även artikel 5.2 i förordning nr 987/2009, i vilken det föreskrivs att institutionen i den medlemsstat som tar emot handlingen, när det råder tvivel om handlingens giltighet eller huruvida de faktiska omständigheter som ligger till grund för de uppgifter som anges i handlingen är korrekta, ska vända sig till den utfärdande institutionen och begära nödvändiga förtydliganden och, i förekommande fall, att handlingen dras tillbaka. Den utfärdande institutionen ska ompröva grunderna för utfärdandet av handlingen och, vid behov, dra tillbaka denna. Förordning nr 987/2009 är inte tillämplig i tiden på det nu aktuella fallet. Se punkt 13 ovan.

54 — Såväl l'Urssaf d'Alsace som den franska regeringen har framhållit att namnet på de fartyg där arbetstagarna var placerade eller var arbetet skulle utföras inte angavs i de aktuella E 101-intygen.

55 — I beslutet om hänskjutande har den hänskjutande domstolen framhållit att E 101-intygen i det nu aktuella fallet utfärdades av den schweiziska institutionen i två omgångar och, i viss mån, retroaktivt.

56 — Se dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 53). Se även punkt 6 i den administrativa kommissionens beslut nr 181 av den 13 december 2000 om tolkningen av artiklarna 14.1, 14a.1, 14b.1 och 14b.2 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 (2001/891/EG) (EGT L 329, 2001, s. 73). Se även punkt 1 i administrativa kommissionens beslut nr 126 av den 17 oktober 1985 om tillämpningen av artiklarna 14.1 a, 14a.1 a, 14b.1 och 14b.2 i förordning nr 1408/71 (EGT C 141, 1986, s. 3), av vilken följer att den institution som avses i artiklarna 11 och 11a i förordning nr 574/72 är skyldig att utfärda ett intyg om tillämplig lagstiftning (formulär E 101), även om utfärdandet av detta intyg begärs efter det att arbetet i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten har påbörjats.

57 — Se bland annat dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 51). Domstolen har dessutom angett att tillämpningen av det lagvalssystem som införts genom förordning nr 1408/71 endast är avhängig den objektiva situation som den berörda arbetstagaren befinner sig i (dom av den 14 oktober 2010, van Delft m.fl., C-345/09, EU:C:2010:610, punkt 52). När det gäller omständigheter som ska beaktas vid en bestämning av tillämplig lagstiftning, se dom av den 4 oktober 2012, Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, punkterna 45 och 46), av vilken det bland annat följer att den behöriga institutionen är skyldig att grunda sin bedömning på arbetstagarens faktiska situation och, i förekommande fall, vägra att utfärda ett E 101-intyg.

huruvida det var berättigat att utfärda E 101-intyget och, i förekommande fall, dra tillbaka intyget om den behöriga institutionen i den medlemsstat till vilken arbetstagarna utstationerats uttrycker tvivel i fråga om de omständigheter som ligger till grund för intyget och huruvida uppgifterna i intyget är korrekta, bland annat att dessa inte motsvarar kraven i artikel 14 i förordning nr 1408/71.⁵⁸

64. Om de berörda institutionerna inte kan finna en lösning i rimlig tid föreskrivs i artikel 84a.3 i förordning nr 1408/71 att ärendet kan hänskjutas till den administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetstagare (nedan kallad administrativa kommissionen).⁵⁹ Enligt artikel 81 a i förordning nr 1408/71 har denna kommission bland annat till uppgift att handha samtliga administrativa frågor samt frågor om tolkning av bestämmelserna i denna förordning.⁶⁰

65. För det fallet att administrativa kommissionen inte lyckas förlika de berörda institutionernas ståndpunkter i fråga om tillämplig lagstiftning i ett visst fall, återstår möjligheten att värdmedlemsstaten, utan att detta påverkar eventuella möjligheter att överklaga till domstol i den utfärdande institutionens medlemsstat,⁶¹ inleder ett förfarande för fördragsbrott enligt artikel 259 FEUF mot den sistnämnda medlemsstaten.⁶² Jag vill tillägga att ett sådant förfarande även kan inledas av kommissionen.⁶³ I det nu aktuella fallet är det emellertid uteslutet att ett förfarande avseende fördragsbrott inleds mot den stat som utfärdat E 101-intygen, eftersom Schweiz inte är en medlemsstat i unionen. Däremot anges i avtalet mellan EU och Schweiz att frågan kan hänskjutas till den gemensamma kommitté som inrättats enligt detta avtal, vilken just har till uppgift att besluta om vilka åtgärder som ska vidtas i händelse av allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter.⁶⁴

66. För att förhindra att behöriga institutioner eller domstolar i olika medlemsstater fattar motstridiga beslut om tillämplig lagstiftning i ett specifikt fall, vilket avsevärt skulle undergräva rättssäkerheten för de berörda arbetstagarna och följaktligen inverka på den fria rörligheten för arbetstagare inom unionen, innebär de förfaranden för dialog och förlikning som föreskrivs i förordning nr 1408/71 att det är uteslutet att den behöriga institutionen eller domstolar i den mottagande medlemsstaten ensidigt vidtar åtgärder.

67. Urssaf d'Alsace och den franska regeringen har emellertid anfört att sådana ensidiga åtgärder är nödvändiga i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, i vilken den utfärdande institutionen inte har dragit tillbaka intyget, trots konstaterandet att villkoren för utfärdande av ett E 101-intyg uppenbarligen inte är uppfyllda.

68. Detta argument kan emellertid inte åberopas med framgång i det nu aktuella målet för att motivera ett undantag från den bindande verkan av ett E 101-intyg.

58 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 56). Se även punkt 7 a och 7 c i administrativa kommissionens ovannämnda beslut nr 181. Även om detta beslut inte är direkt tillämpligt i det nu aktuella fallet, eftersom de aktuella E 101-intygen utfärdats i enlighet med artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71, som inte berörs av detta beslut, återspeglar ändå beslut nr 181 i stor utsträckning domstolens praxis för alla situationer då ett E 101-intyg har utfärdats i enlighet med bestämmelserna i avdelning III i förordning nr 574/72. Se fotnot 37 ovan.

59 — Se även punkt 9 i administrativa kommissionens ovan angivna beslut nr 181, dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 57), dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 44) och dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 28).

60 — Enligt artikel 80.3 i förordning nr 1408/71 får administrativa kommissionen endast fatta enhälliga beslut om frågor som avser tolkningen av förordningen.

61 — Se även artikel 81 a i förordning nr 1408/71, av vilken följer att administrativa kommissionens behörighet inte påverkar den rätt som myndigheter, institutioner och berörda personer har att utnyttja de förfaranden och domstolar som föreskrivs i medlemsstaternas lagstiftning, denna förordning eller i fördraget.

62 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 februari 2000, FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, punkt 58), dom av den 30 mars 2000, Banks m.fl. (C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 45) och dom av den 26 januari 2006, Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, punkt 29).

63 — Vid förhandlingen framkom att kommissionens företrädare inte hade kännedom om något fall där en medlemsstat begärt att kommissionen skulle inleda ett förfarande avseende fördragsbrott mot en annan medlemsstat av det skälet att institutioner i denna medlemsstat inte iakttagit sina skyldigheter att garantera att uppgifterna i E 101-intyg är riktiga. Detta kan tyckas förvånande, med hänsyn till de betydande nationella intressen som står på spel enligt de synpunkter som lagts fram av bland annat Urssaf d'Alsace och den franska regeringen.

64 — Se artikel 14, i synnerhet 14.2, i avtalet mellan EU och Schweiz.

69. Jag anser nämligen inte att det är styrkt att förfarandena enligt förordning nr 1408/71 inte kan säkerställa en korrekt tillämpning av lagvalsreglerna i denna förordning, inte ens i en sådan situation som den som är aktuell i det nationella målet, såvitt de behöriga institutionerna i de berörda medlemsstaterna faktiskt genomför hela förfarandet. I det nu aktuella fallet utnyttjade de franska myndigheterna inte alla rättsmedel enligt förordning nr 1408/71.

70. De franska myndigheterna inledde visserligen en dialog med den utfärdande schweiziska myndigheten och begärde att denna institution skulle dra tillbaka de aktuella E 101-intygen. Dessa myndigheter avbröt emellertid denna dialog, vilket bekräftades av den franska regeringen vid förhandlingen, till följd av den schweiziska institutionens svar av den 18 augusti 2011.

71. Genom detta svar tycks den schweiziska institutionen å ena sidan ha godtagit de franska myndigheternas ståndpunkt beträffande tolkningen av artikel 14.2 a i) i förordning nr 1408/71 genom att medge att denna bestämmelse inte var tillämplig på de berörda arbetstagarna om de sistnämnda verkligen utförde sitt arbete enbart ombord på fartyg på franskt territorium. Å andra sidan drog denna institution ändå inte tillbaka eller upphävde de ifrågasatta E 101-intygen. Den gjorde inte heller någon konkret bedömning, för vart och ett av dessa intyg, av frågan om intygen mot bakgrund av de franska myndigheternas konstateranden borde dras tillbaka eller upphävas.⁶⁵ Den schweiziska institutionen begärde dessutom att de franska myndigheterna skulle avstå från en retroaktiv korrigering, vilket dessa myndigheter motsatte sig.⁶⁶

72. Följaktligen fanns det fortfarande ett antal olösta frågor när dialogen mellan de franska myndigheterna och den schweiziska institutionen avslutades. Det kan inte uteslutas att de skulle ha kunnat nå en överenskommelse om dialogen hade upprätthållits.

73. De franska myndigheterna inledde för övrigt dialogen med den utfärdande institutionen först tre och ett halvt år efter det att A-Rosa hade delgetts det nya avgiftsbeslutet med inbetalningskrav avseende obetalda avgifter till det franska systemet. De franska myndigheterna lät faktiskt de berörda arbetstagarna omfattas av det franska socialförsäkringssystemet utan att ta hänsyn till att de redan omfattades av det schweiziska socialförsäkringssystemet.⁶⁷

74. Möjligheten att i enlighet med artikel 84a.3 i förordning nr 1408/71 hänskjuta frågan till administrativa kommittén för att jämka samman de franska myndigheternas och den schweiziska institutionens ståndpunkter prövades aldrig i det aktuella fallet. Trots att beslut som fattas av denna administrativa kommission inte är bindande,⁶⁸ är det inte uteslutet att man skulle ha kunnat finna en lösning under denna kommissions överinseende.

75. Av vad som anförs ovan följer att omständigheterna i det nu aktuella fallet inte kan påvisa de påstådda bristerna i förfarandena enligt förordning nr 1408/71, eftersom dessa förfaranden faktiskt kringgicks i det nu aktuella fallet. För övrigt kan jag inte se att det finns grund för domstolen att på ett mer allmänt sätt slå fast att dessa förfaranden i stort är illa lämpade för att säkerställa en korrekt tillämpning av bestämmelserna i denna förordning.

65 — Se punkterna 27, 38 och 39 ovan. Se, beträffande tillämpningsområdet för undantaget i artikel 14.2 a i förordning nr 1408/71, dom av den 19 mars 2015, Kik (C-266/13, EU:C:2015:188, punkt 59). Domstolen klargjorde i den domen att detta undantag rör personer som utför ett i huvudsak mobilt arbete under sådana villkor att arbetets utförande inte kan knytas till en särskild plats.

66 — I förordning nr 1408/71 och förordning nr 574/72 anges ingenting om vilka korrigeringar som ska göras om ett E 101-intyg dras tillbaka eller upphävs. Se kommissionens ovan angivna handledning, s. 36–37, i vilken följande anges: "Om de uppgifter som inledningsvis lades fram för att bestämma vilken lagstiftning som är tillämplig inte var avsiktligt oriktiga, ska ändringar till följd av omprövningen få sin verkan från och med dagen för omprövningen".

67 — Se punkterna 21–26 ovan.

68 — Enligt domstolens praxis är administrativa kommissionen inte behörig att anta normativa rättsakter. Ett beslut av denna kommission är inte av den arten att det förpliktar de sociala trygghetsinstitutionerna att tillämpa vissa metoder eller att göra vissa tolkningar när de tillämpar unionens regler. Se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 maj 1981, Romano (98/80, EU:C:1981:104, punkt 20) och dom av den 8 juli 1992, Knoch (C-102/91, EU:C:1992:303, punkt 52).

76. Jag utesluter inte att förfarandena enligt förordning nr 1408/71 skulle kunna förbättras för att säkerställa en korrekt tillämpning av bestämmelserna i avdelning II i denna förordning.⁶⁹ Den frågan hänför sig emellertid huvudsakligen till unionslagstiftarens behörighet. Vissa förändringar har redan genomförts,⁷⁰ och frågan är för närvarande föremål för lagstiftningsdiskussioner på EU-nivå.⁷¹

77. Mot bakgrund av samtliga dessa omständigheter anser jag att de argument som anförts av Urssaf d'Alsace och den franska regeringen beträffande påstådda brister i förfarandena enligt förordning nr 1408/71 inte kan åberopas med framgång för att motivera ett undantag från ett E 101-intygs bindande verkan.

E – Rättspraxis om förebyggande av illojal konkurrens och social dumpning

78. Urssaf d'Alsace och den franska regeringen har åberopat domstolens praxis, enligt vilken tvingande skäl av allmänintresse, som kan motivera en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster, kan omfatta bland annat förebyggande av illojal konkurrens från företag som betalar sina utstationerade arbetstagare en lägre lön än minimilönen, i den mån denna målsättning anknyter till målet att skydda arbetstagarna genom bekämpning av social dumpning.⁷²

79. Dessa parter har anfört att målet att förebygga illojal konkurrens och social dumpning analogt motiverar att den behöriga institutionen och domstolarna i medlemsstaten i undantagsfall får frågå verkan av ett E 101-intyg. I detta avseende har Urssaf d'Alsace framhållit att vissa nationella institutioner för social trygghet inte ”håller sig till reglerna” och inte gör någon som helst kontroll innan de utfärdar de E 101-intyg som begärs av en arbetsgivare. Den franska regeringen anser även att vissa institutioner eller myndigheter i den stat som utfärdar E 101-intygen kan frestas att utfärda E 101-intyg som inte borde utfärdas som en form av illojal konkurrens i förhållande till andra medlemsstater.

80. Den rättspraxis som åberopats rör frågan huruvida sådana mål som förebyggande av illojal konkurrens och social dumpning, i avsaknad av harmonisering på området,⁷³ får beaktas som tvingande krav av allmänintresse som kan motivera inskränkningar i den fria rörligheten för arbetstagare och det fria tillhandahållandet av tjänster inom unionen.

69 — Först och främst tycks en viss svaghet i det nuvarande systemet bero på att beslut som fattas av administrativa kommissionen inte är bindande, vilket för övrigt på förhand utesluter att unionsdomstolarna kan pröva huruvida beslut av denna kommission är välgrundade.

70 — Se bland annat artikel 71.2 i förordning nr 1408/71, i dess lydelse enligt förordning nr 465/2012, enligt vilken administrativa kommissionen ska fatta beslut med kvalificerad majoritet i enlighet med bestämmelserna i fördragen, förutom när det gäller dess arbetsordning, och administrativa kommissionens beslut A1 av den 12 juni 2009 om inrättande av ett samråds- och förlikningsförfarande när det gäller handlingars giltighet, fastställande av tillämplig lagstiftning och utgivande av förmåner enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 (EUT C 106, 2010, s. 1), vilket trädde i kraft den 1 maj 2010. Se även administrativa kommissionens beslut H5 av den 18 mars 2010 om samarbete för att förhindra bedrägerier och felaktigheter i samband med förordning nr 883/2004 och förordning nr 987/2009 (EUT C 149, 2010, s. 5).

71 — Se punkt 9 i Europaparlamentets resolution av 14 september 2016 om social dumpning i Europeiska unionen [2005/2255(INI)] [P8_TAPROV(2016)0346], i vilken parlamentet bland annat understryker att de berörda myndigheterna i värdmedlemsstaten i samförstånd med motsvarande myndigheter i den utsändande staten bör kunna kontrollera tillförlitligheten av formuläret A1 i fall av allvariga tvivel om huruvida utstationeringen verkligen ägt rum. Se även betänkandet i samma fråga av den 18 augusti 2016 (A8-0255/2016) från parlamentets utskott för sysselsättning och sociala frågor.

72 — Man hänvisar bland annat till dom av den 23 november 1999, Arblade m.fl. (C-369/96 och C-376/96, EU:C:1999:575, punkt 38), dom av den 3 april 2008 (C-346/06, EU:C:2008:189, punkt 42 och där angiven rättspraxis), dom av den 7 oktober 2010, dos Santos Palhota m.fl. (C-515/08, EU:C:2010:589, punkt 47 och 48 och där angiven rättspraxis), dom av den 19 december 2012, kommissionen/Belgien (C-577/10, EU:C:2012:814, punkt 45), dom av den 3 december 2014, De Clercq m.fl. (C-315/13, EU:C:2014:2408, punkt 69). Man hänvisar även till dom av den 2 december 1997, Dafeki (C-336/94, EU:C:1997:579), i vilken domstolen, i punkt 21 i domen, konstaterade att de nationella institutioner som är behöriga att handlägga frågor rörande social trygghet och de nationella domstolarna i en medlemsstat är skyldiga att i förfaranden angående prövningen av rätt till sociala förmåner för migrerande arbetstagare som är medborgare i gemenskapen godta personbevis och liknande handlingar avseende personuppgifter, som har utfärdats av behöriga myndigheter i andra medlemsstater, såvida det inte på grund av konkreta uppgifter i det enskilda fallet finns särskilda skäl att ifrågasätta huruvida uppgifterna i handlingarna är korrekta.

73 — Se bland annat dom av den 2 december 1997, Dafeki (C-336/94, EU:C:1997:579, punkt 16), dom av den 7 oktober 2010, dos Santos Palhota m.fl. (C-515/08, EU:C:2010:589, punkt 25), och dom av den 19 december 2012, kommissionen/Belgien (C-577/10, EU:C:2012:814, punkt 43 och 44).

81. I det nu aktuella målet är det inte så mycket vissa ekonomiska aktörers handlingar som skulle motivera inskränkningar i den fria rörligheten, utan snarare andra medlemsstaters underlåtenhet att göra tillräckliga kontroller för att garantera en korrekt tillämpning av lagvalsreglerna i bestämmelserna i avdelning II i förordning nr 1408/71.

82. Av detta följer att den problematik som åberopats av Urssaf d'Alsace och den franska regeringen avseende illojal konkurrens och social dumpning faktiskt skulle kunna lösas genom att medlemsstaterna helt enkelt iakttar skyldigheterna enligt förordning nr 1408/71. Enligt vad som redogörs för ovan är syftet med förfarandena för dialog och förlikning enligt denna förordning just att garantera detta iakttagande från medlemsstaternas sida.⁷⁴

83. Mot den bakgrunden anser jag att målen om förebyggande av illojal konkurrens och social dumpning inte kan åberopas med framgång i det nu aktuella målet för att motivera ett undantag från ett E 101-intygs bindande verkan.

84. Så som kommissionen har anfört åligger de skyldigheter som följer av unionsrätten medlemsstaterna, oavsett om någon annan medlemsstat eventuellt inte har iakttagit sina skyldigheter.⁷⁵ En medlemsstat kan således inte tillåta sig att ensidigt vidta korrigerande åtgärder eller försvarsåtgärder avsedda att förekomma en annan medlemsstats eventuella åsidosättande av reglerna i unionsrätten.⁷⁶ I annat fall skulle lagvalsystemet i förordning nr 1408/71 äventyras.

85. Sammanfattningsvis avser bedömningen i detta förslag till avgörande, mot bakgrund av uppgifterna i det nationella målet, inte missbruk eller bedrägerier från arbetstagarens eller arbetsgivarens sida.⁷⁷ Således är det inte uteslutet att det i framtiden kan bli nödvändigt att närmare klargöra om rättspraxis avseende ett E 101-intygs bindande verkan är tillämplig på situationer då sådant missbruk eller bedrägeri har fastställts.

V – Förslag till avgörande

86. Mot bakgrund av vad som anförs ovan föreslår jag att domstolen ska besvara den tolkningsfråga som ställts av Cour de cassation (Kassationsdomstolen, Frankrike) på följande sätt:

Ett E 101-intyg som styrker att en arbetstagare är ansluten till en medlemsstats sociala trygghetssystem i enlighet med artikel 14.2 a i i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, är bindande – så länge det inte har dragits tillbaka eller förklarats ogiltigt av den institution som utfärdat intyget i enlighet med artikel 12a.1a i rådets förordning nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen – för den behöriga institutionen och domstolarna i värdmedlemsstaten, även om dessa fastställt att arbetstagarens anställningsvillkor uppenbarligen inte omfattas av det materiella tillämpningsområdet för den sistnämnda bestämmelsen.

74 — Se punkterna 59–66 ovan.

75 — Se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 1976, kommissionen/Italien (52/75, EU:C:1976:29, punkt 11), i vilken domstolen underströk att fördraget inte bara har inneburit att ömsesidiga skyldigheter skapats mellan de rättssubjekt som fördraget tillämpas på, utan en ny rättsordning har också inrättats, som reglerar befogenheter, rättigheter och skyldigheter för dessa rättssubjekt, liksom de förfaranden som är nödvändiga för att kunna konstatera och sanktionera varje överträdelse.

76 — Se dom av den 23 maj 1996, Hedley Lomas (C-5/94, EU:C:1996:205, punkt 20).

77 — Se punkt 36 ovan. Det följer av fast rättspraxis att unionsrätten inte får missbrukas eller åberopas i bedrägligt syfte. Se bland annat dom av den 28 juli 2016, Kratzer (C-423/15, EU:C:2016:604, punkt 37 och där angiven rättspraxis).